

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 7. mal. travna 1893.

List 14.

Velikonočni zvonovi.

Poprej zelo bogat družbinski oče zgubil je nekaj po svoji lastni krivdi, nekaj pa po brezvestnosti svojih upnikov tekom malo let večji del svojega premoženja in skoraj bil je že na tem, da zgubi še zadnji ostanek svojega imetja. Svoje žalostne in stiskane razmere znancem in prijateljem razkladati ter jih poprositi pomoči, za to ni imel poguma; čeravno bi se bili on kakor tudi njegova dva odrasla sinova mogli z delom prislužiti toliko, da bi se pošteno preživili ter polagoma tudi dolgove poplačali, to tem bolj, ker je manjkalo po vsej okolici delavcev: vendar tudi o tem ni hotel ničesar vedeti; sramoval se je namreč dela, prav posebno pa pri svojih znancih, pri katerih je veljal vedno kot učenjak in s kterimi je dosedaj tudi več ali manj bil v kupčijski zvezi. Ker so slednjič pošli tudi med letom prihranjeni novci in on si več pomagati ni upal, da vzderži sebe in družino, storil je poslednjič strahoviti sklep, siloma si življenje vzeti. Delj časa gojil je to strašno misel: konečno hotel je sklep spolniti in sicer ravno neko velikonočno soboto. Dopoldne pisal je še več pisem, tožil v njih znancem o žalostnih denarnih zadevah. Popoldne šel je še v cerkev ter molil pred božjim grobom; nato nakupil je še nekaj malenkosti ter zapustil ob štirih hišo s terdnim sklepom, ne več se verniti. Podal se je v bližnje gorovje s sklepom, da se prekucne s sterme višine v jezero ob vznožji hriba. Gredoč počasi po stezi, sreča veliko množico ljudi, ki so iz svojih samotnih, po hribu raztresenih koč v prazničnih oblekah in z veselimi obrazi hiteli v župnijsko cerkev, da pridejo še o pravem času k slovesnemu vstajenju. Bil je že visoko na planini ter videl glo-

boko pod seboj temno jezero, kar neprevidoma zagleda bližajočega se duhovna: tega je priserčno pozdravil, kakor je imel tudi prej navado. Duhoven, zelo presenečen, ker vidi ob času, ko hiti vsa občina od blizu in daleč v cerkev, da v ponižnosti časti ljubega, od smerti vstalega Zveličarja, ga moli in poveličuje, ta mož pa zamišljen in slabovoljen gre zdaj v hrib, ne more si kaj, da obstane ter povpraša po vzroku tega tako čudnega sprehoda. Mož sperva ni mogel spregovoriti in konečno odgovoril je zelo nezadovoljino in dvoumno; duhoven zapazi njegovo zmešnjavo, ga še jedenkrat resnobno in s sočutjem poprosi, naj mu pove, kaj ga teži in skerbi? Nato mu mož naznani med solzami, da je sklenil, s silo se končati, ker je zgubil vse imetje ter tedaj ne more več sebe in družine vzdrževati. — Duhoven, sperva še govoriti ni mogel, tako se je prestrašil nad grozovitim naklepom, nato začel ga je tolažiti ter spravljati ga na boljše misli; spominjavši ga na mnogo in veliko terpljenje, ktero morajo tudi drugi ljudje prenašati; na mnogotera pomanjkanja, ktera morajo preterpeti, na skrajno revščino v kateri preživi veliko revežev vse žive dni, pa vendar gledé na večnost, kot naredbo božjo, vse voljno prenašajo. Tolažil ga je, navdihoval mu pogum in zaupanje v Boga ter ga odvrčal od tako nesrečnega naklepa. Bil pa je gluh za vse opomine in že je hotel iti dalje v hrib. Duhoven ga prosi in mu živo na serce govori, naj gre ž njim nazaj v vas; obljubi mu, da hoče za njega in za družino skrbeti, mu dela in opravila dati ter mu tako pomagati, da zboljša polagoma svoje stanje. Pa zmenil se ni za nobeno besedo gospodovo, ki je tako zelo bil v skerbeh za njegov časni in večni blagor.

V tem trenutku zazvonili so globoko doli v dolini zvonovi župnijske cerkve ter vabili s svojimi ubranimi glasovi pobožne vernike v cerkev. Zdaj obernil se je zopet duhoven k obupanemu človeku, pohitel nekoliko korakov za njim, prijel ga za roko ter mu s solznimi očmi pokazal proti dolini. „Čuješ li glas, reče možu, ki nas vse, tudi tebe, moj prijatelj, v cerkev vabi? Sedaj, ko hité vsi, stari in mladi, revni in bogati, celo iz najbolj oddaljenih gorskih koč, da pozdravijo in počasté ljubega, iz temnega groba vstalega Zveličarja in ga tako serčno prosijo, naj jim on, kot premagavec smerti, podeli srečno vstajenje, — sedaj hočeš zavreči življenje, katero ti je bilo podeljeno zato, da tudi ti enkrat postaneš deležen zaslug križanega Jezusa? Ti sam se hočeš s prekleto roko oropati dragega sadu britkega terpljenja in smerti Odrešenika sveta in Njegovega častitljivega vstajenja, vsled kterega se veseli vse, kar živi, cele trume izvoljencev in nebeških duhov, veseli se nebo in zemlja! Ti sam, ki si dolžan za svojo družino z vso močjo skrbeti, hočeš družino oropati očeta in rednika, jo popustiti v sramoti in revščini, ti ki imaš še dovolj moči na duši in na telesu, ki bi ji moral biti vzgled pridnosti, vstrajnosti in delavnosti. Pojdi, prijatelj! Verni se! Idi z menoj in vdeleži se tako lepe in veličastne velikonočne slovesnosti! Reši sebe in svojo družino!“ — Nekaj trenutkov obstala sta oba nepremakljivo na mestu; drug družega sta pogledovala. Slednjič rekel je mož gospodu: „Častitljivi oče, bom pa šel z vami! Poskusil bom in ponižno prosim, pomagajte mi v tej veliki zadregi! Razun vas še nobeden ne vé o tem mojem, žalostnem naklepu in ako je volja Božja, more se še vse zboljšati!“ —

Vesel korakal je sedaj duhoven na strani moža, ki je bil že skoro popolnoma obupal, navzdol proti vasi. Zvonovi župnijske cerkve peli pa so tako slovesno, lepo in vabljivo, kakor da bi sami hoteli tudi kazati veselje nad tem, da se je resila pred večno pogubo duša, ktera je bila tudi odkupljena z neprecenljivo kervjo vsega sveta Zveličarja. Pred cerkvijo, ktera je bila že napolnjena s pobožnimi ljudmi, poslovala sta se oba med seboj: ko je duhoven povabil za veliko nedeljo na obiskovanje srečno rešenega moža, odšel je ta v samostan; mož pa v hišo božjo, kjer je bival pri slovesnem vstajenju. Po končani slovesnosti vernil se je v svoje stanovanje, in ni ga več motila grozna skušnjava. Drugi dan peljal ga je g. duhoven, kteremu ima zahvatiti svoje ohranjeno življenje, kakor tudi svojo povernitev k Bogu, k častitemu o. gvardijanu, zelo znanemu in obče spoštovanemu jubulantu, ki na toplo priporočilo svojega duhovnega podložnika možu ni

le dal opravila v samostanskem gospodarstvu pri kmetiji, temveč je tudi sprosil pri sosednji grajščini, da so sprejeli v službo sinova, kjer sta tudi takoj nastopila ter vsled svoje pridnosti, zanesljivosti in zvestobe si vterdila dolgo, vgodno in dobro službo.

Tako rešil je blagi duhoven celo družino iz revščine in pomanjkanja in očeta ob enem iz večne nesreče in to v zvezi s slovesnimi glasi velikonočnih zvonov, ki so kot nebeški poslanci omajali že obupano serce. Janez Repič.

Nespodobne podobe.

Kakor zavrešči suh ternjev germ, ako ga zažgeš, takó zahrušči mesén liberalec, ako kdo spregovori ali zapiše kako besedico v prid nraavnih in sramožljivih slikarij in podob, pograja pa nespodobne. Poglejmo pa, kaki duh se v tem oziru razširja po sicer svobodni Ameriki. „Amerikanski Slovenec“ je letos v začetku sušca prinesel spisek, kateri je vsega premisljiva vreden; naj ga torej posnamemo tudi za Slovence. Napis ima:

Ugovor proti izložbi nenraavnih slik na svetovni razstavi v Čikagi.

Č. brat Maurelijan v Čikagi je osnoval društvo, ki si stavi v nalogo, nabirati podpisov za ugovor proti izložbi nenraavnih slik na čikaški svetovni razstavi. Ugovor se glasi:

Vradnikom in udom narodnega odseka, izverševalnega, posvetovalnega in umetniškega odbora za Kolumbijsko razstavo 1893.

Brez povodov, ki bi koristili nam osebno in navdani s čutom in željo, da si ohranimo svoje nraavno obzorje čisto in neomadeževano, kolikor le mogoče, naganja nas, da v imenu vsega, kar ima kaj nraavne vrednosti za naš narodni obstanek in v imenu vere in njenih hčerk, umetnosti in pobožnosti, ugovarjamo slovesno proti nasvetovani izložbi nagosti in nesramnih prizorov, katere so naslikali ali izklesali nadarjeni možje, porabivši božje darove na tak nevreden način.

Prepričani smo. 1.) da škoduje duši in čutom vse, kar zbuja v človeku meseno poželenje; 2.) nagost in še bolj nenraavnost v umetnosti deluje neposrednje po domišljiji na nizke človeške strasti; 3.) vsled nežnega živčnega delovanja in hitrega razuma si naša amerikanska mladina vtisne globoko v spomin, kar vidi, in si predstavlja v domišljiji; 4.) ker je osebno predstavljanje škodljivo, kakor ono, ki prihaja iz nepristranske resničnosti, in ker so omenjeni umetniški izdelki skrajno nesramni, smo prepričani, da bodo zlasti slabo vplivali na našo mladino, v kateri vidimo

nado boljše bodočnosti: 5.) to velja pred drugim za mladino, potem pa tudi v obče za vse človeštvo: prav malo je ljudi, ki bi imeli dar, soditi in opazovati umetniški izdelek nepristransko: umetnik sam ceni vrednost svojega izdelka po vplivu, katerega ima na njega samega; 6.) očitna taka izložba bi bila v naši državi do sedaj pervikrat in bi služila za izgovor prihodnjim razstavam; 7.) taki umetni izdelki duha prav nič ne povzdigujejo, niti ga ne plemenitijo, če bi bil izdelek tudi umetniške roke; ako že mora umetnik proučevati nagost, stori naj to v svoji zasebni delavnici, kakor so ravnali Rafael, Fra Bartolomeo in več drugih velikih mojstrov — zakrivali so skerbno svoje podobe predno so jih pokazali občinstvu: 8.) prava umetnost ni nikdar nič pridobila z razstavami nagih slik ali kipov, in naj bi bila mamljiva Gracija še tako značilno in polno orisana ali izklesana; 9.) umetnost plemenitega duha je plemenita; prava duhovna umetnost je duhovita; kedor umetnosti odvzame to nadkriljujoče stališče in jo da v službo čutnosti, strasti, ta je sam služabnik onega, kar je občno šakalu, hijeni... človeku živalske narave. Uvaževaje te resnice, združujemo svoje glasove in slovesno ugovarjamo. Ako je pred kratkim poštni odsek prepovedal po pošti prevažati glasovito novelo, ker je nenravna, tedaj mora biti postava v naši državi, ki prepoveduje očitno razstavo takih umetnih izdelkov, ki skušajo razrušiti meje spodobnosti in uničiti čut sramožljivosti. Zgodovina uči, kako nevarna je nenravnost narodu, kadar ima v obilici svetnega blagostanja; razuzdano udajanje čutom je bil vselej razjedajoči červ, ki je uničil življensko moč naroda s tem, da je pokvaril njegovo mladino. Zavarujmo se proti preteči nevarnosti! Narodova mladina je nada na bodoči obstoj: ako nečemo spodkupati temelja našemu obstoju: rešimo si mladino!

Cerkveno leto,

ali letni sveti časi in dnevi.

Spisal Ivan Komljanec.

Drugo poglavje.

Božična doba.

§. 7. Obrezovanje Gospodovo, ali novo leto.

(Dalje.)

Kedo je novo leto prvi povzdignil v praznik, ne dá se določiti. Praznovanje tega dne pa pozná že obrednik Gregorijev (6. stol.), v katerem se ta god imenuje „Osmina Gospodova,“ in „Obrezovanje Gospodovo.“ Po nekem govoru, ki ga je imel v ta dan Zenon, škof v Veroni, sodi se, da se je naš praznik pričel v 4. stoletju. — Na Francoskem nahajamo ta praznik v 6. stoletju; drugi cerkveni zbor v Turonu (l. 567) govori o tem: „Da bi se pogan-

ski običaji zaterli, ukazali so naši očetje, prvega januarja opravljati posebne prošinske pobožnosti, v cerkvah pevati psalme, in ob osmi uri obhajati usmiljenemu Bogu v čast mašo o Obrezovanji.“¹⁾ Po tej izjavi je bil takrat našemu prazniku tudi namen, spodriniti pogansko praznovanje. Rimljanje so namreč dan 1. januarja z raznimi razuzdanostmi praznovali v čast svojemu bogu (maliku) Janu. Tudi kristjanje so se vdeleževali poganskih nasladnosti. Da bi jih od tega odvrčevali, zaukazovali so škofje, n. pr. Ambrož, Avguštin, Krizostom, v dan 1. januarja post in spokorne obhode. Dan 1. januarja je bil tedaj v starih časih dan pokore in posta. Kot postni dan navaja ta dan tudi še razprava Izidorja Seviljskega (7. stol.); cerkveni zbor Tuluški l. 1229 pa pozná ta dan kot zapovedani praznik, ki ga prideržuje tudi pismo Urbana VIII z leta 1642.

Svetopisemska podlaga temu prazniku je do godek, da je bilo Dete božje osmi dan po svojem rojstvu po judovski šegi obrezano in Jezus imenovano. Ta dan je bil takorekoč kerstni dan Zveličarjev. Obrezovanje Zveličarjevo je zajedno vernikom opomin, da začnejo novo leto na duhu obrezani, t. j., da starega človeka slečejo, ter oblečejo novega, vstvaričenega po podobi božji, v pravičnosti in pravi svetosti. (Efež 4, 22. 24.)

V zahvalo za vse dobrote, prejete v starem letu, končá se isto 31. decembra s popoldansko službo božjo in zahvalno pesmijo.

§. 8. Razglašenje Gospodovo ali praznik svetih treh Kraljev.

1. Praznik „Razglašenje Gospodovo“ spada med najstarejše in najodličnejše cerkvene praznike, in je veljal v začetku kot skupni praznik v spomin rojstvu in razglašenju Gospodovemu. Že Klemen Aleksandrijski (2. stol.) govori o njem. V 4. stoletju se je sploh razširil, ter dobil današnji pomen. Do tistih dob je namreč iztočna cerkev, zlasti Aleksandrijska in Antiohijska, 6. januarja praznovala tudi rojstvo Gospodovo. Ta spomin je bil v zvezi z več družimi poglavitna podlaga prazniku 6. januarja, ki so ga imenovali „Razglašenje,“ „Bogorazglašenje,“ „hiša razglašenja,“ ali tudi „dan luči.“ Ko pa je v 4. stoletju iztočna cerkev sprejela od zatočne praznik „rojstva Gospodovega“ kot poseben praznik, ter ga začela po zgledu zatočne cerkve obhajati v dan 25. decembra, dobil je praznik 6. januarja pomen današnjega praznika ss. treh Kraljev. Odslej so imenovali Božič tudi „Rojstvo prvo,“ ali „Razglašenje prvo,“ in praznik ss. „treh Kraljev,“ „Rojstvo drugo,“ ali „Razglašenje drugo.“

Ta praznik poznajo najstarejši obredniki, in vsi poznejši viri kerščanskega bogočastja. Častiljiv je po svoji visoki starosti, in nič manj po svojem notranjem pomenu.

2. Zgodovinska podlaga so mu namreč oni dogodki iz življenja Jezusovega, iz katerih odsvita njegova božja natora. Ti dogodki so bili: 1.) Kerst njegov v Jordanu. Pri tej priliki se je čul glas z neba: Ta je moj ljubeznjivi Sin, nad katerim imam svoje dopadajenje. 2.) Prikazanje zvezde, ki je privodila tri

¹⁾ Conc. Tur. II. c. 17. Harduin.

modre v Betlehem. 3.) Pervi čudež, ki ga je storil Jezus v Kani Galileji. 4.) Nasitenje peterih tisoč mož v puščavi.¹⁾

Tu naj sledi nekoliko zgodovinskih opazk o treh Modrih ali treh Kraljih, po katerih ima ime naš praznik.

Trije Modri (Magi) so bili najberže kaldejski višji duhovniki, učeni prirodoslovci, kakor jih predstavljajo najstarejši spomeniki.²⁾ Člani duhovniškega stanú so imeli v jutrovih kraljestvih sploh vzvišeno stopinjo; bili so kraljem prvi svetovalci, ter vživali dostojanstvo državnih knezov. Za to se imenujejo trije Modri tudi kralji, t. j. poglavarji. Soditi po darilih, ki so jih prinesli seboj, bila jim je domovina v Perziji ali Arabiji. Iz 8 stoletja nam so znana njih imena: Melhijor, Gašpar, Baltazar. Po njih se je poganstvo sploh klanjalo novorojenemu Detetu, Odrešeniku vesoljnega sveta. Melhijor je zastopal rod Jafetov, ali Evropo; Gašpar rod Semov, ali Azijo; Baltazar rod Kamov, ali Afriko. Po njih je bil tedaj Odrešenik razglašen, razodet poglavitnim rodovom poganškega sveta, poklicanim, in pozneje sprejetim v kraljestvo njegovo. (Dalje nast.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (O velikem tednu.) Opravila velikega tedna so se zverševale v lepem redu po vsih cerkvah, ki so bile napolnovane neprenehoma z neštevilnim ljudstvom. V Šenklašču so se do velikega petka dopoldne premil. gospod knez in škof vdeleževali cerkvenih opravil, potem pa so nekoliko oboleli, ter so jih namestovali v soboto pri vstajenju in procesiji, pa veliko nedeljo s pontifikalno sv. mašo milostni gospod stoljni prošt dr. Leonard Klofutar. Zarad obolenja prevzvišenega gospoda kneza škofa toraj tudi ni bil veliko nedeljo po sv. maši dan papežev blagoslov, kakor je bilo napovedano. Vreme je bilo ves čas prav vgodno, da so se vse procesije brez zadržka opravljale in bilo je ljudstva silo veliko.

Maribor. (Postni pastirski list lavantinskega knezo-škofa.) (Dalje.) Nadalje se jih mnogo tudi med kralji in cesarji odlikuje po svetosti svoji. Sv. Ljudovik IX, kralj francoski, je nosil pas tretjega reda sv. Frančiška; sv. Henrik II. rimsko-nemški cesar se sveti po svoji zderžljivosti; sv. Leopold IV, vojvoda avstrijski, po pobožnosti in vnemi za kerščansko odgojo svojih otrok, izmed katerih sta dva sina postala škofa, dve hčerki sta vstopili v samostan in drugi otroci so med svetom izgledno živeli in so sveto umerli. Sv. Neže, sv. Barbare, sv. Cecilije, kdo jih ne pozna in ne čisla svetih devic in mučenic? Serce sv. Terezije je neugasljivo gorelo ljubezni do Jezusa; hotela je za Jezusa terpeti ali pa umreti. Izmed sv. žen in vdov imenujem poleg sv. Monike, matere sv. Avguština, le cesarico sv. Heleno, ki je našla križ našega Odrešitelja in ga je spodobno povišala, kakor je postavila mnogo kapel in cerkvá. Pred desetimi leti nam je vsega priznanja in vse podpore vredna družba sv. Mohorja podala prelepo knjigo: Križana usmiljenost ali življenje sv. Elizabete. Premišlujte radi to življenje posvečeno Bogu in ga posnemajte po svojih močéh. O tej ljubeznjivi svetnici se je ne-

katoličan Leo izrazil tako-le: „Če bi se kedaj spomin na to blago, čisto, vso kerščansko ženo zgubil v narodu, tedaj naj zgine tudi spomin in pa ime naroda samega in naj se pogrezne ž njim v grob njegov.“ Govoreč o svetnikih ne smem zamolčati dolge verste rimskih papežev, ki se svetnikom prištevajo, kar jih je živelo od leta 67, ko so sv. Petra mučili, pa do leta 540. Vendar tudi v poznejši dobi je bilo več naslednikov sv. Petra prišteti družbi svetnikov. Sploh ni pogrešala sv. cerkev nikoli svetnikov in svetnic. Tudi sedanji rimski papež Leon XIII. so že več izvoljencev božjih proglasili za svetnike, n. pr. sv. Klemena Hofbauerja, ki je pred osemdesetimi leti na Dunaju neumorno deloval za čast božjo in zveličanje duš; dalje krepkopoljnega lazarista Gabrijela Perboyre-ja, ki je med kineškimi neverniki dosegel mučeniški venec. Celó v tekočem letu je bilo dne 22. in 29. januarija in bode dne 12. marcija ter 6. aprila več v Gospodu umerlih prišteti zveličanim udom sv. cerkve.

Iz teh čeprav pičlih podatkov razvidimo, kako lepo sadje je dozarjalo v vertu sv. cerkve, katerega obseva solnce večne resnice Jezus Kristus in katerega namaka pohlevna rosa milosti božje Nikoli nikjer na svetu ni tako vsega občudovanja in posnemanja vrednih značajev, kakor so tisti, katere najbolj prešinja duh Kristusov in najbolj navdaja duh sv. cerkve. Prav dobro je sodil o tem učeni anglež Hutchinson (Hetčinsn), ko je rekel: „Katoliška vera je vera najplemenitejših značajev, ki so bili kedaj človeškemu rodu na čast in v slavo.“ Koliko sijajnih vzgledov bi lahko naštel za dokaz navedene sodbe, ker bi pa bilo to početje prezamudno, imenujem le posamezne odličnjake, kakor neumerlega mornarja Kristofa Kolumba, ki je leta 1492 Ameriko odkril ter je tako kraljestvu božjemu na zemlji, sv. cerkvi, pridobil novih deželá. Pogumnega in pobožnega moža so naš razsvetljeni Leon XIII v svoji mični okrožnici dne 16. julija 1892 pohvalili nastopno: „Kolumbu ni enakega med vsemi junaki, ki so sluli po svojem pogumu in pa po bistri pameti svoji. Njemu gre zahvala, da se je iz naročja še neznanega morja prikazal novi svet; njemu, da se je brez števila ljudi otelo pozabljivosti in pridružilo človeški družbi; njemu, da je tem ljudem prisijala luč kerščanske resnice in blažeče omike.“ Kolumb je bil zvest sin matere cerkve. Vsako delo je začel in doveršil v imenu presvete Trojice. Ob nedeljah je počival in počivati so morali od hlapčevskega dela tudi njegovi pomorščaki. Kadar se je pa po morju vozil in ni v cerkev mogel, zbral je na ladiji podložnike okoli majhnega altarja, kjer so duhovnik služili nekervavo daritev sv. maše. Svoji največji ladiji, na kateri se je sam vozil, dal je presladko ime: Sveta Marija. V težavah in nevarnostih je iskal pomoči in jo je našel v obljubah in spokornih delih, kakor je tudi sveto obhajilo vselej prejel, kadar se je podajal na viharno morje. Zatorej so pa tudi sv. oče v zgoraj pohvaljeni listini pripomnili z vso pravico: Columbus noster! Kolumb je naš! In naš je slavljani zvezdoslovec Nikolaj Kopernik, ki je svoje znamenito delo o zvezdnatem nebu posvetil papežu Pavlu III. in je leta 1543 umerl spodbudno, kakor je živel vzgledno. Omenjam še dalje katoliškega vojskovodja Tilly-ja, ki je pred dvesto leti branil sv. katoliško cerkev in pa našo svetlo habsburško rodovino zlovražnih na-

¹⁾ August. serm. 29 de temp.

²⁾ Gl. Biblič. zgod. Holzammer, II. str. 48.

padov. V tridesetih in treh bitkah je zmagal silne nasprotnike. Kolika slava! A še častnejši spomin mu je, da ga ni bila nikdar premagala poželjivost, da ga ni videl nikdo vinjenega vse žive dni. Tudi slavni vodja avstrijske armade v Turških bojih, knez Evgen, je bil katoličan ne samó po rodu nego tudi z dušo in s telesom. Andrej Hofer, ki je svojo tirolsko domovino branil proti Francozom, segel je pred keravim bojem najprej po rožnem vencu in šele potem po ostrem meču. In rožni venec je rad molil verloznani maršal Radetzky, ki je rešil našo ljubljeno domovino v viharnih letih 1848 in 1849. V Boga je zaupal, za svojega cesarja je živel in gorel, vojščake svoje je pa ljubil očetovski, vojščaki so pa njega ljubili in klicali „očeta.“ (Dalje nasl.)

Za pirhe. „Katoliško društvo detoljubov“ ima trojni lep namen: z molitvijo in daritvijo sv. maše iz nebes izprositi blagoslova pri kerščanski vzgoji, ubožnim in zapuščenim otrokom v kakem zanesljivem vzgojišču preskerbljevati dobro vzgojo, in po primernih spisih zbujati in podučevati stariše in druge gojitelje, kako naj vestno in vspešno zveršujejo svojo preimenitno dolžnost, pa tudi mladino učiti in razvedrovati.

Prav toplo priporočamo društvo sploh in še posebej njega koristne spise. Društvo razprodaja te le spise:

1.) „**Kerščanski detoljub.**“ List za kerščansko vzgojitev in rešitev mladine. Dosedaj je izšlo 5 letnikov po 4 zvezke; razun II. letnika se še vsi lahko dobijo s prilogami po 40 kr., brez prilog po 25 kr. Vsebina je raznovrstna; izmed daljnih sestavkov in obravnav naj posebej omenimo to-le:

„Zakaj morajo kerščanski detoljubi otroke radi imeti? — Sedem poglavitnih grehov pa otroška vzgoja. — Ptuji grehi pa kerščanska vzgoja. — Izgledi bogoljubnih mater (dosedaj 13). — Vzgoja — prečastno opravilo, nujna naloga nam vsem. — Kaj se pravi katoliško vzgojevati? — Kerščanskega vzgojitelja oči. — Kerščansko mladino vzgojevati je najkoristniše dobro delo. — Skerbite otrokom za blagoslov božji! — Pred vsem učite otroke pokorščine! — Učite mladino moliti! — Kerščanske vzgoje najhujši sovražnik. — Lepi izgled — kerščanske vzgoje najkrepkejši pomoček. — Kerščanska družina in ss. zakramenti.“ itd.

2.) „**Angeljček, otrokom učitelj in prijatelj.**“ dosedaj 7 zvezkov á 12 kr. — Dokaj raznega podučnega in vedrilnega berila za mladino; posebej opozarjamo na „lepe izgleda pervega sv. obhajila,“ kojih je že 22.

3.) „**Spominek pervega sv. Obhajila.**“ 6 kr. lično v platnu 12. kr.

4.) „**Podobica sv. Alojzija ali njegova pot v nebesa**“ v spomin njegove tristoletnice. 5 kr., lično v platnu 10 kr.; ta mična knjižica je še vedno enako koristna, čeravno je bila spisana za tristoletnico

5.) „**Ali znaš?**“ Zbirka kerščanskih resnic in molitev, ki naj bi jih vsak kristjan znal na pamet. — Po 4 kr. Koristno večkrat tudi za odrasle.

6.) „**Mala zakladnica.**“ Zbirka krajših molitvic in pobožnosti z obilnimi odpustki. Po 5 kr. Jako priporočljiva knjižica, ki se lahko rabi poleg vsakega molitvenika.

7.) „**Dobra spoved,**“ 5 zvezkov, á 2 kr., skupno v platnu 15 kr. Prekoristno tudi odraslim.

8.) „**Posvečevanje dneva s sv. mislimi.**“ 2 kr.

9.) „**Spodobno vedenje v cerkvi.**“ 4 kr., naj bi se v vsaki družini bralo še po večkrat.

10.) „**Sv. Germana.**“ 10 kr.

11.) „**Stariši, skerbite otrokom za blagoslov božji.**“ (Poseben odtis iz Detoljuba.) 4 kr.

Popolnoma se vjemamo z vrednikom „Keršč. Detoljuba,“ ki Jezusove besede „Seme je beseda božja“ obrača na dobro berilo, in tudi mi se pridružimo in kličemo z njim: „Prijatelji mladine! v imenu Jezusa, nebeškega Detoljuba, vas prosim in vabim: sejmo, sejmo — pridno in neprestano sejmo seme božje besede v mlada rahla serca mladinska! V ta namen vam na novo priporočam drobne spise našega društva, ki se res kakor drobno seme z malim trudom in neprevelikimi stroški lahko razmetavajo na vse strani. Sejmo; za rast bode skerbel Oče nebeški!“

Teržaška škofija. Izšel je pred malo časom pregled duhovnij in duhovnov teržaško-koperske škofije. Škofija teržaška se je pričela l. 524 ravno tisto leto z njo združene škofije koperska, novograška (Aemona) in pičanska (Petena). Koperski zadnji škof 51. je bil l. 1776, novograški 79. l. 1795, pičanski poslednji 76. leta 1766. Pičanska škofija je prenehala l. 1789, koperska in novograška ste bile 1828 za vselej združene s teržaško.

Sedanji premilostni škof Janez Nep. so 88. teržaški a 4ti teržaško-koperski škof Stoljnih kanonikov je 7 z infuliranim proštom na čelu sedaj 1 mesto prazno, sostolnih kanonikov v Kopru 6; sedaj manjka kuratnih kanonikov v Novem gradu 2, v Piranu 5, prazni 2 mesti, 2 kanonikata priprosta (simplex), 1 izpraznjen, dekanatov 16, med temi ima teržaški 138915 prebivalcev. Ospanki pa le 8377, župnij je 113, praznih 19, vikarijata 2, kuracij 1, kapelanij 52, med temi 19 praznih, kooperatur 108, izpraznjenih 52. Župnija sv. Antona Novega ima 56.497 prebivalcev.

Svetovnih duhovnov je 291 med temi naj stareji č. g. Anton Klemenčič, rojen 21. maja 1802, posvečen 19. avgusta 1832; zlatomašnikov je 10, umerlo jih je l. 1892 šest.

Mladega naraščaja je več kot prostora, določnih je le 50, bivata še dva zunaj. Kakor kaže, bodo v malo letih vse službe napolnjene, ako se bode toliko mladeničev oglašalo v semenišče, kot zadnjih 7 let. V enem letu jih je dvakrat do trikrat toliko, kot pred 14 lét v vseh štirih letih. Bog daj, da bi ljudstvo spoznalo, kar mu služi v zveličanje in duhovne po božji volji čislalo, spoštovalo in poslušalo!

Kalkuta, 4. sušca 1893. (Pismo Ljubljancana Mart. Zdolška z avstrijskega broda „Elizabete“.)

Dragi mi starši! Danes nadaljujem pisanje, kakor sem Vam pisal s Kolomba na Cejlonu, ki je v prednji Indiji. Zdaj moram Vam nekoliko opisati indijansko šego. Mi stojimo na neki reki in vsak dan po vodi priplavajo po 3 ali 4 indijanska mertva trupla. Nisem mogel precej zvedeti, kaj da to pomeni? Ravno sem snažil tiste stopnjice, po katerih ste Vi bili prišli na brod, kar priplava zopet eno truplo; samo zadnji del se je vidil iz vode in vrane so meso z njega kavsale. Indijan, ki našemu kuharju vse na „bord“ prinese, je bil ravno na stopnicah in sem ga prašal, kaj to pomeni? Rekel mi je, da imajo tako vero Indijanci, da merliča v vodo zaženejo; drugi pa imajo navado, mertva trupla zažigati in potem jih v vodo zaženejo. — Pa to je od Angležev prepovedano

Kalkuta je strašansko veliko mesto, še večje kakor Bombay (r. Bombê) in ljudje so silo gerdi in zunaj mesta divji; po cestah molijo, — vsaka družina moli družega boga, t. j. malika.

Jutri je nedelja in jaz grem ven; predvčeranjem sem bil zunaj ter sem se peljal s fijakarjem; pa ni bil konj vprežen, ampak vol, — pa je tako letel kot noben konj; pred zverinjakom se je ustavil in plačal sem pol rūpije, t. j. 32 soldov našega denarja. V Kalkuti je naj večji in naj lepši zverinjak celega sveta. Kadar pridem domu, Vam bom že vse natanko povedal. (Drugo pismo prihodnjic.)

Kaj znajo liberalci in framasoni?

Oni znajo kazališča zidati na stroške katoličanov, spomenike staviti sovražnikom katoličanov, preganjavcem vere slavo peti in drage pokope napravljati z denarom katoličanov; ne znajo ali pa nočejo svojih pregreh spoznati, temveč znajo še svojih grehov jubileje obhajati, kar je greh zoper sv. Duha. Eden tacih preslavlancev je bil Francoski framason Julij Ferry. Berž ko posvetnjaki spoznajo, da kak mlad nadarjenec začne vero in cerkev pikati, precej skušajo z njim nakviško. Tako so delali s Ferrym in bil je dosti nečimeren, da je poslušal njih sladkovablivo piščalko, stopil v njih krog, dirjal za svetnimi častmi in skušal postati celo prvi Francoski državljani. A ko je bil postal predsednik Francoske zbornice, je dihtel še više; prišla pa je vmes smert, in z njegovim življenjem vred razdajala vse njegove napibnjene osnove, kakor mnogim drugim. Ta nesrečni framason bivši poseben velik sovražnik katoliških šol, je izločeval iz javnih učilšč vse, kar koli je bilo potrebno in koristno veri in pravici. Podiral je vso versko odgojo z djanskimi vajami vred v kerščanstvu; vsled tega odrašča toliko francoskih mladenčev brez spoznanja Božjega, brez molitve, brez vere, brez upa, pa tudi brez usmiljenja in ljubezni do bližnjega, zato tudi brez skerbi, za svojo lastno pravo korist, ker taki slavelovci so slepi ter poslednjič gredo po večem polni greha in krivic brez priprave v večnost! In ljudje liberalci delajo še z merličem strašanski šum, kakor da bi hotli grešnika in krivčnika za nekacega boga razglasiti, in ko je že davno mertev, kličejo njegovo ime in ga preslavlajo kakor da bi bil v življenji res luč temnega sveta, ko je vender v resnici bil sam tema in mračna pošast, ki je mrak delala in za pustila nekatere mračnjake, ki še po njegovi v njegov rog trobijo! Med takimi je bil Ferry, ki so mu framasoni in prostomišljaki napravili veličanski svetnjaški pogreb — se vé — ne sami, temveč „na državne“, to je, na katoličanov stroške.

Razgled po svetu.

Zakaj toliko visokih gospodov vero sovraži? To se dandanes vedno bolj pojasnuje. Dolgo časa ni teden in skoro ne dan minul, da bi ne bilo zmanjkalo kacega bankovskega direktorja ali družega velicega gospoda, ki je na tisuče ali tudi milijone ogo-ljufal, osleparil, pokradel; zdaj pa so se pokazale še hujše peharjenja, zlasti v Parizu in v Rimu, v ktere so zadergnjeni še večji gospodje: poslanci, ministri, predsedniki itd. Taki ljudje, taki sleparji in tatovi, se vé, o veri nočejo nič slišati, — sej vera učí, kar večna resnica zahteva, da tatovi, goljufi, sleparji ne pojdejo v Božje kraljestvo, in da do zadnjega vinarja mora poravnati krivičnik, ako hoče odpuščanje doseči.

Grozne reči se slišijo zdaj iz Rima, kako se tam gospodari. Naj pravičniša vlada na svetu je bila pa-peževa. Framasoni laški, angleški in drugi so jo pa nezmerno obrekovali in lagali, kako da je vse piškavo in truhleno? Zakaj so to storili? Zato, ker oni so framasoni in lažnjivi domoljubi; zdaj se pa vidi, kako sami gospodarijo. „Banka Romana“ n. pr. je z vladnim privoljenjem naredila strašne kupe bankovcev — za 135 milijonov, od katerih pa 65 milijonov ni bilo pokritih, to je, nobene zaloge in zagotovila ni ta banka imela za ta papir, da je kaj vreden. Banka je trosila denara na milijone časnikarjem in poslancem, da so jo pred občinstvom zagovarjali, priporočali, umivali. Poslanec Zerbi je tožen, da je v treh letih dobil 400.000 frankov, ktere naj bi porabil za časnike in za obiskovanja pri raznih vredništvih. Bivši blagajnik pri „Banki Lazzaroni, Romana“ je pri zaslišanji terdil, da je poltretji milijon porabil za poslance, ki so v laški zbornici pospeševali in zagovarjali korist one banke, to je, njeno ravnateljstvo. Tarlongo je celo terdil, da je izplačal 4 milijone kot darila ministerskim predsednikom. Take reči so zbudile velik šum v Rimu in po svetu. Predsednik Giolitti je imel nalogo zbornico opravičevati, ker so časniki pisali, da je banka z vednostjo vlade porabila mnogo denarja o volitvah in čakalo se je z vedavostjo, kakošen bo odgovor. Predsednik pa si je odgovor lahek storil ter rekel, da se ne peča z obrekovanjem, ki se troši po časnikih. Bivši predsednik Crispi se je izgovarjal, da ni nič prejel! Same lepe reči! Liberalcu je laž tako malo greh, kakor tatu tatvina in sleparstvo. O tej reči časniki premnogo pišejo, vse to pa pojasnuje, zakaj premnogi veliki gospodje vero sovražijo, merzijo spoved, sv. mašo, posvečevanje praznikov, in kar zahteva več ali manj zatajevanja in ki napoveduje večno kazen za mesene in lahkoživne krivičnike, tatove, sleparje, goljufe.

Kako praznujejo v Ameriki nedelje. V Zjedinjenih državah so v nedeljah samo lekarnice odprte. Štacune in gostilne so prazne, šum vozov, krik prodajalcev — vse poneha, da se je kar čuditi. Nič družega se ne sliši, nego li orglje in pobožno petje, katero s cestnega šuma dviguje duha v nebesa. Pred nekaj leti so z verigami zaprli ulice, koder se je opravljala služba božja, da ne bi vozovi motili pobožnosti. A sedaj so to pustili, ker je bilo nepotrebno. Omnibusi v nedeljah ne vozijo in tudi po železnicah poneha delo. Gledišča, plešišča in vsa druga javna zabavišča so zaprta. Samo cerkve so pa odprte in ob 10. navadno se oglasé zvonovi, vabéč k službi božji. Po deseti uri so ulice kar zapuščene in slabo se sodi o

vsakaterem, kdor hodi ob tem času po ulicah Vender je Amerika najbogatejša. Da se dobó božji blagoslov, treba je zato pred vsem spolnovati božje zapovedi.

(„Slov“.)

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec mali traven (april)

a) Glavni namen:

Terдно kerščansko upanje.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Kakor strelci božje previdnosti je med veliki svet nevernežev in sovražnikov Jezusa Kristusa, preganjavcev Njegove sv. cerkve, šinilo razgernjenje njih brezmerne malopridnosti s Panamskimi škandaloni in drugimi jednacimi pošatnostmi. Tu stojé sedaj kot kerdelo goljufov in oguljufanih, zapeljivcev in zapeljanih, ter poginjajo v blatu zasluženó si sramoto.

Zoper to vzdiguje se velikansko morje, ki hoče vse požreti, po vseh deželah na mnoge načine, socijalizem in brezvladohlepnost. Ti mislijo, da je prišel čas, mislijo da so poklicani zverševati pravičnost nad spridenim svetom. Toda njih način ne bi bil manjša krivica, bil bi nasprotno le obilnost razdjanja v prevratu vseh božjih in človeških pravic. Dandanes je tedaj večja dolžnost in potreba, kot kedaj poprej, vzdigniti glave ter gledati kviško, od koder se nam bliža naše odrešenje, de se vterjujemo v kerščanskem upanji, t. j. v upanji na neumerjočnost in na blagre večnosti. To upanje ohraniti moramo kot svetilnik blagra, ter posebno obupaním dušam in narodom staviti pred oči, kateri v zmešanem razburjenju iščejo pomoči povsodi, koder je ni najti, ali pa se kakor omamljeni gledé na preteči splošni polom brez svéta in dela ozirajo v bodočnost. Glavna pomota zoper kerščanskega socijalizma in njegova največja nevarnost za vso človeško družbo je ravno v tem, da zametuje vsako čeznatorno upanje ter hoče najti le na zemlji človeku začetek, konec in bivanje. Vid take modrosti ima od svojih mojstrov, liberalizma in prostožidarstva; toda on je bolj dosleden ko njegovi učitelji in noče ostati le na polovici svojega pota. Ako pravijo le-ti še nekoliko boječe in s strahom po svojem preroku (Dittesu): „Človekovega posla njega namena ne poznamo, in tudi ni potreba ga poznati, pri odgoji človeka“ — resnično čudna modrost, ktera ni treba znati cilja, da kaže svoje pota — oznanjuje nasprotno socijalisti (rudečkarji) z brezozirno odkritostjo pravilo:

Dober in lep naj bo ti tek življenja, saj ni ne večnosti, ne vstajenja!

Zemlja je naše nebo in ves paradiž, ktereга upamo in pričakujemo! Ako ravno pa je tak nauk še tako poln nasprotja in popolnoma živinski; vender napravi vtis na veliko množico, jo zaslepi in zapelje.

Kdaj pride paradiž na zemljo? V čem bo nekje bode? Na to dvoje vprašanje jasen odgovor dati, varujejo se oznanovalci novega uka, in to po pravici. Kajti v resnici ni nič bolj nedoločenega ko ta zadnji namen, katerega odkazujejo človeškemu življenju; nič kar bi manj vstrezalo nepremisljivim željam in prizadevanjem človeštva vse tisuč letja, odkar že obstoji, nič, kar bi bilo manj zmožno za obloženje člo-

veške serca, ki je za Boga vstvarjeno, stvarjeno za nebesa in neumerljivost. Kajti akoravno so skušali ljudje vseh časov si sreče poiskati tu na zemlji, so vender sprevideli najboljši in najmodrejši med njimi pri vseh narodih in v vse čase, do tukaj se ne more najti popolno mirú, temveč da je zemlja le prehod do večnosti; drugi so po kratki zmoti isto spoznali in pripoznali; le malo izjemnih neumnežev in brezbožnikov starih in novih časov ostalo je pri svoji zmoti ter se pogubilo.

Pamet in skušnja, t. j. premišljevanja človeškega življenja na zemlji in opazovanje tega, kar se je godilo dosedaj, odkar živé ljudje na zemlji, uči nas dovolj, da zemlja ni paradiž in tudi nikoli ne bo, najmanj pa takrat, kedar bodo vsi raja iskali na zemlji; kajti kar je dosedaj življenje slajševalo, bila je vedno zderževanje in zatajevanje samega sebe pri onih, ki so darovali zaklade zemeljske za nebeško plačilo.

Po pravici ozira se tedaj pametni človek proti nebesom ter išče tam gori sreče ktere ne more najti na zemlji, za katero pa nosi neutajljivo poroštvo v želji svojega serca. Ne ukani nas, kar obeta notranji glas.

(Konec nast.)

b) Posebni nameni.

10. **S. Mehtilda.** Goreča pobožnost do sv. Rešnj. Telesa. Boljši red v pohoštju in vestniša natančnost v denarnih zadevah.

11. **S. Leon.** Jubilant v Vatikanu. Pravice papeštva in posebno rimsko vprašanje. Duhovni in obhajanci.

12. **S. Cenon.** Duh pokorščine in poterpljenja. Rešitev mnogih družin pred siromaštvom. Podedovavne zadeve.

13. **S. Hermenegilda.** Plemenita mladost. Na krive pota zašli sinovi in hčere. Nameravano zedinjenje kerščanskih gostilničarjev v dobrem pomenu Kerščanski zakoni.

14. **S. Justin.** Odvernitev nevernega gospodovanja na višjih šolah. Milost strogega zatajevanja samega sebe. Mnogi grešniki iz navade in v grehe se povračajoči.

15. **Ss. Bazilisa in Anastazija.** Ohranitev keršč. navad in čistosti. Od prostožidarstva gospodovane dekliske šole.

16. **S. Lambert.** Škofje in mašniki. Mnogi zapeljani, otožni in obupni. Dosega stalne službe in zasluška.

17. **S. Anicet.** Družba duhovska za čiščenje Najsvetejšega Vstanovitev novih župnij. Seréno premaganje sovražljivosti in neprijateljstva. Zgubljeni.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe — Hudo bolan duhoven za pomoč.

Listek za raznoterosti.

„Pomladni glasi.“ Posvečeni slovenski mladini III zvezek. Uredil Al Stroj V Ljubljani — Katol. bukv. 1893 — Ta nova spomladanjska cvetka verlih gg. bogoslovcev ima na čelu lepo podobo sv. Očeta Leona XIII in njena posamezna peresca se imenujejo: 1.) Pomladnim glasom (pesem); 2.) Leonu XIII

(pesem); 3.) Sv. Oče Leon XIII; 4.) Mladini (pesem); 5.) Rana smert pa dolgo življenje; 6.) V nebesih pri sv. birni; 7.) Gozdni križ (pesem); 8.) Zaklad v hruški; 9.) Gospod iz Tersta (igra v 2 dejanjih) Delce — vse pohvale vredno, stane spóto 20 krajcerjev, vezano 30 krajcerjev.

Skrunitelj praznikov jo je skupil. Nektere je ravno na veliko nedeljo škrat prinesel na snežnik „Rasalpe.“ Dva teh sta se ločila od družih in sta kobacala na tako imenovano „Fuchsmauer“ Tam se je enemu „Dunajčanu“ spodersnilo na kamenju, ktero se je sprožilo in ga je gnalo v globočino, od koder so ga še le čez tri ure izvlekli. Bil je v nezavednosti in prenesli so ga v neko kmetiško hišo. K sreči se ni bil hudo poškodoval, pomnil pa menda zapovedi ni: „Posvečuj zapovedani praznik!“

Dejanje sv. Detinstva XIII zvezčič, za leto 1893. je ravno kar natisnjeno. Gospodje voditelji imenovane družbe naj pošljejo po knjižice in naj naravnost povedó, koliko bi jih radi imeli

Kamniček k novemu šolstvu. Kaj pomaga kamne na kamne valiti, ako se pogreša roka mojstrova, da bi vse lepo vravnavala, in kaj pomaga kup posameznih znanj, ako se v mladenču nikoli ne budi občutek za to kar je lepo in vzvišeno? To bi se moralo zgoditi s tisto omiko duha, ki vsim našim znanjem daje podobo in harmonijo. („Kath. Kirchenzeitung“ 7. sveč.)

Gosp. Žitnik piše „Slovevcu“ iz Rima, da v hospicu „Anima“ so oddana vsa stanovanja; najemala se bodo do 11. aprila v zasebnih hišah. (Tako je bilo tudi sicer pred veliko leti. Vr.) Cena hrane in stanovanja znaša na dan po 4 gld. a. v., nektera tudi po nižji ceni. Od g. Pavlina bodo romarji zvedeli za stanovanje zadnje dni pred odhodom.

V. č. g. župnik Kaplenek je hudo zbolel in priporoča se v molitev.

Katoličanstvo na Angleškem povzdignilo se je tudi v preteklem letu: Na Angleškem in Škotskem živi 2680 katoliških duhovnikov, 3059 na Irskem. Liverpoolska škofija ima jih največ, namreč 421, potem pridejo Westminster s 305, Soulwark s 322 in Salford z 239 duhovni. — Irska ima 4 nadškofe in 25 škofov, Angleška pa 1 nadškofa in 15 škofov.

Kerška škofija. Novomašniki iz 4. leta bodo letos gg. Brabane Jož., iz Piseka na Češkem; Ehrlich Davorin, iz Žabnic; Kačar G., iz Nemčic na Češkem; Křeman Vekoslav, iz Tabora na Češkem; Šivic Karol iz Volšberga. — Iz 3. leta gg.; Ebner Iv., iz Domačál; Hribar Jož., iz Mohlič; Hrodek Iv., iz Glognice na Nižje-Avstrijskem; Kaponik K., iz Št. Gandolfa; Quitt Iv. iz Št. Jurija na Štajarskem; Rozman Jož. iz Št. Jurija nad Celovcem. — Sploh so 4 Slovenci, 3 Čehi in 4 Nemci.

Pravi dom.

Tu po svetu dalje hodim,
Iščem pravega domu;
Pa po tmuni vedno brodim, —
Žalost tožim naj komú?

In ko dalje grem po poti,
Kaj v daljavi se blišči?...

Križ migljá mi tam naproti:
Serce radosti žari!

Saj je mati nekđaj rekla:
„Jezusu se izročuj,
Kadar žalost te bo pekla,
Sinček ljubi, le miruj!“

Ko se bližam cerkvi mali,
Ki jo kinča lepi križ,
Upi so se mi zbujali:
„Križ ti pot je v paradiž!“

Križ mi kaže pot v nebesa,
Kjer samó je pravi dom, —
Dom za duše, za telesa;
Gori priti skušal bom!

Čudno take so besede
Mi zvonile do sercá;
Proč so mi terpljenja, bede:
Skoro zdaj sem že domá.

Tu v presveti cerkvi mali
Iščem sreče mili mir,
V izbi tesni, vender zali
Kliče mi življenja Vir:

„Pridi sin moj dragi, k Meni,
Ki želiš si pravi dom,
Up le v rane moje dēni,
Jaz v nebó te peljal bom!“

Grem iz cerkve potolažen,
Ker sem našel pot na dom,
Ves vesel in ves oblažen
Uk v sercu ohranil bom!

Tone.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. A. J. 2 gld. — Č. g. župnik A. St 2 gld. — Č. g. Andrej Stritar 1 gld. — Č. g. župnik Fr. Eržen 1 gld. — Č. g. župnik A. Jk. 5 gld. — Star prijatelj in podpornik šolske mladine 12 gld.

Za sv. Detinstvo: Dekliška šola šolskih sester v Begunjah 10 gld. 70 kr. — Gēnja Terezija Šarlah 1 gld. — Iz Sorice 1 gld. 40 krajcerjev.

Za varhe Božjega groba: Rateče po č. g. župn. 7 gld. 61 kr. — Iz Senožeč 2 gld. — Iz Vrem 1 gld. 20 kr. — Iz Sorice č. g. župnik Anton Jamnik 3 gld. 20 kr. — Iz Zaloga č. g. župnik Fr. Eržen 2 gld.

Za Detoljuba: Gēnja Terezija Šarlah 1 gld. — Č. g. župnik Ant. Stenovec 1 gld.

Za bulgarski misijon: Č. g. župnik A. St. 2 gld.

Za sv. Očeta: Iz neimenovane roke 1 gld.

Za Mucedonijo: Neimenovana 1 gld.

Za cerkev v Ternji: Prof. J. S. 5 gld.

Za bratovščino sv. Dizma: Iz Reteč 60 kr. (Op. Sv. maša se bo opravila. Vr.)

Za pogorelce v Starem Tergu pri Ložu: Č. g. Andr. Stritar 10 gld. — Dva stara gospoda 2 gld.

Za pogorelo cerkev Zaplano: Č. g. Andrej Stritar 5 gld. — Dva stara gospoda 2 gld.